

[Madsen-Mygdal.]

tidig Nedsættelse af Pengeværdien, saa foreligger ogsaa den Mulighed, at vort Forslag kan medføre en midlertidig talmæssig Forhøjelse af Lønningerne. Megen Uro og Strid kunde være undgaaet, og den Uret, der blev tilføjet Tjenestemændene i Aarene 1914—19, kunde have været afværget, hvis vi den Gang havde haft en Reguleringsbestemmelse som den, vi nu stiller Forslag om. Men hvis Krisetilstanden, saaledes som de fleste jo nok mener, resulterer i en Indtægtsnedgang for hele Befolkningen, saa kan ingen — og jeg tror heller ikke, at Tjenestemændene selv vil gøre det — rejse Indvendinger imod, at alle Lønninger afpasses paa rimelig og lempelig Maade derefter, saa længe Krisen varer. Vi har den Opfattelse, at denne Ændring i Lønningsloven, der tilsigter større Bevægelighed for hele Lønningsmassen, ikke blot i Nedgangsperioder kan medføre en Besparelse, hvis Betimelighed er uangribelig saavel fra Tjenestemændenes som fra Skatteydernes Side, men ogsaa bidrage til i Fremtiden at skaffe Ro om hele Lønningsspørgsmaalet.

Vedrørende Enkelthederne i dette Forslag skal jeg tillade mig at henvise til selve Forslagets Bestemmelser. Jeg ønsker her kun at anføre, at den foreslaaede Regulering ikke blot gælder de egentlige Lønninger, men ogsaa personlige Tillæg, Honorarer, Bestillings- og Repræsentationstillæg samt fremtidige Ventepenge og Pensioner, men derimod ikke Stedstillæg, og at ogsaa Ministerlønninger og Rigsdagsmænds Vederlag i Henhold til Valgloven foreslaas underkastet den samme Regulering.

Et andet stort Udgiftsomraade baade paa Statens og ikke mindst paa Kommunerne Budgetter udgør den samlede Sociallovgivning. Under Hensyn til, at Prisfaldet endnu saa ufuldkomment har formaaget at slaa igennem, ønsker vi imidlertid vedrørende en Række af de mest betydende sociale Love ikke at stille Forslag om Ændringer, idet vi nærer det Haab, at det paa andre Udgiftsomraader maa lykkes at opnaa saa væsentlige Bespareser, at dette ikke maatte blive nødvendigt. Vi foreslaar saaledes ikke Ændringer til de nugældende Love om Aldersrente, om Tilskud til Sygekasser og om Invalidforsikring. Derimod maa vi anse det for i høj Grad paakrævet ikke blot af finansielle Grunde, men ogsaa af Hensyn til en naturlig Tilpasning af det almindelige Løn-niveau, at der foretages visse Ændringer i den Form for Arbejdsløshedsunderstøttelse, der nu praktiseres dels gennem Arbejdsløs-

hedskasserne og dels gennem Hjælpekasserne. Erfaringerne ude i Verden og for øvrigt ogsaa herhjemme viser, hvor farligt det er baade for den offentlige Økonomi og med Hensyn til selve Arbejdsløsheds Omfang, at der gives fri Bane for direkte Understøttelse af de offentlige Kasser, og vi maa anse det for en bydende Nødvendighed, at det nu bliver til Alvor med at føre al offentlig Arbejdsløshedsunderstøttelse helt og fuldt over paa Forsikringsgrundlaget. Og hvad angaar selve den tekniske Udformning af Arbejdsløshedslovgivningen, ønsker vi gennem de af os stillede Forslag i størst muligt Omfang at forhindre, at de Organisationer, som gennem deres Aftaler om Arbejdsvilkaar er Arbejdsløshedsens første og vigtigste Aarsag, skyder deres Ansvar fra sig og overlader det til de offentlige Kasser.

Et mærkt Punkt i Statsbudgettet er som bekendt og har i nogen Tid været Driften af Statens Jernbaner. Det nytter jo ikke meget, at vi med stor Omhu opfører paa Budget og Regnskab, hvad Staten rettelig burde have i Renter og Afdrag, naar vi stadig ikke ser noget til disse Renter og Afdrag. Og det er en betænkelig Fremgangsmaade at opføre store Nyanskaffelser til Jernbanerne under § 26 som Formueerhvervelser, naar det eneste sikre synes at være det, at disse Erhvervelser aldrig giver nogen, som helst Forrentning.

I de senere Aar synes Jernbanernes Udgifter endda at være tilbøjelige til at stige i nogenlunde samme Forhold, som Indtægterne daler, hvad der naturligvis ikke forbedrer Stillingen. Med den fuldstændige Ændring i Trafikmidlernes Udvikling gennem Vejenes Omdannelse til Automobiltrafik forekommer det os paatrængende nødvendigt, at der snarest sker en saadan Tilrettelægning af hele Jernbanedriften, at den bringes i Overensstemmelse med de ændrede Forhold. Den Omdannelse, der i saa Henseende er paakrævet, maa ganske sikkert være af en saa dybt indgribende Natur, at herhenhørende Forslag ikke kan udarbejdes hverken af Regering eller Rigsdag uden at hele Spørgsmaalet har været Genstand for en grundig og sagkyndig Overvejelse. Skønt vi principielt ikke er Tilhængere af Kommissioner, mener vi dog overfor dette Forhold at maatte foreslaa Nedsættelsen af en Kommission, hvori vel Rigsdagen bør være repræsenteret, men hvis Flertal skal bestaa af Repræsentanter for Erhvervslivet og særlige jernbanekyndige med Ret til at tilkalde sagkyndige fra andre Lande. Kommissionens Opgave skal være gennem Forenkling og Billiggørelse af Stats-